

Sygn. akt IV U 314/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania T. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 13 lutego 2015 roku nr(...)

w sprawie T. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej T. C. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01 stycznia 2015 roku na okres trzech lat.

Sygn. akt IVU 314/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 grudnia 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 13.02.2015 r. odmówił T. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 10.02.2015 r. została uznana za zdolną do pracy.

T. C. w odwołaniu od tej decyzji domagała się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Na uzasadnienie swojego żądania podniosła, iż od 21 roku życia pozostaje w leczeniu psychiatrycznym, jej stan zdrowia stale się pogarsza i nie pozwala na podjęcie zatrudnienia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Stan sprawy przedstawia się następująco:

T. C. urodzona w dniu (...)r., ma wykształcenie średnie zawodowe o specjalności sprzedawca magazynier, dotychczasowo nie pracowała zawodowo. Odwołująca w okresie od 01.03.1991 r. do 31.12.2014 r. pobierała rentę dla ucznia przyznaną na podstawie art. 63 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm) wypłacaną następnie na podstawie art. 180 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) z związku

z nieprzerwaną całkowitą niezdolnością do pracy. W dniu 03.12.2014 r. odwołująca wystąpiła z kolejnym wnioskiem o rentę.

/okoliczności bezsporne/

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u T. C. niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) i jej stopnia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii.

Na podstawie wyników badań, w tym osobistego badania odwołującej i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły psychiatra rozpoznał u odwołującej:

- schizofrenię.

Z powodu rozpoznanego schorzenia biegły psychiatra uznał odwołującą za całkowicie niezdolną do pracy okresowo na okres 3 lat od 01.01.2015 r. Nie rokuję odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu. Niezdolność do pracy trwa nadal.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołująca pozostaje w leczeniu psychiatrycznym ambulatoryjnym od 16.11.1990 r., zachorowała w trakcie nauki w Studium Medycznym, nie ukończyła szkoły. W okresie od 14.12.1990 r. do 01.03.1991 r. była leczona w oddziale psychiatrycznym z rozpoznaniem schizofrenia. po raz kolejny była leczona w oddziale psychiatrycznym w okresie od 29.04.2006 r. do 12.05.2006 r. z powodu zaostrzenia schizofrenii paranoidalnej /nasilone objawy wytwórcze/. W czasie kolejnej hospitalizacji w okresie od 08.10.2008 r. do 22.11.2008 r. u odwołującej dominowały objawy negatywne. w czasie badań psychologicznych /2000, 2003, 2004, 2007, 2010, 2012, 2014/ stwierdzono, że wyniki testów neuropsychologicznych sugerują cechy zmian organicznych OUN, stwierdzano również osobowość zaburzoną psychotycznie oraz cechy degradacji intelektualnej - poziom intelektualny to inteligencja dolnej granicy normy. Obecny stan psychiczny (obecnie dominują objawy negatywne schizofrenii, które upośledzają funkcjonowanie w stopniu znacznym i dają podstawę do uznania odwołującej za nadal całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej częściowo okresowo na okres 3 lat od 01.01.2015 r.

/dowód : opinia sąдово-lekarska – k. 11-13 as/.

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii.

Sąd ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy podzielił wnioski opinii biegłego z zakresu psychiatrii, gdyż zostały one w sposób przekonujący uzasadnione, a poza tym w rzeczowy sposób odnosiły się do okoliczności niezbędnych dla ustalenia stanu zdrowia odwołującej, a w konsekwencji jej zdolności do pracy. Przedmiotowa opinia sporządzona została przez biegłego sądowego posiadającego odpowiednią wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe. Opinia ta jest rzetelna i przekonująca. Specjalista wydał opinie po zapoznaniu się z dokumentacją oraz po osobistym badaniu odwołującej, a zatem posiadał kompleksowe informacje niezbędne do sformułowania wniosków.

Opinia biegłego w ocenie Sądu spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. C. od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 13.02.2015 r. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,

- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż wciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 2 powołanego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczona ze względu na stan zdrowia jest niezdolna do pracy, czy też jest zdolna do pracy, jak to wynika z zakwestionowanej opinii komisji lekarskiej i wydanej na jej podstawie decyzji ZUS.

Odwołująca w okresie od 01.03.1991 r. do 31.12.2014 r. pobierała rentę dla ucznia przyznaną na podstawie art. 63 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm) wypłacaną następnie na podstawie art. 180 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) z związku z nieprzerwaną całkowitą niezdolnością do pracy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 sierpnia 2001 r. II UKN 517/00 stwierdził, że osoba, która nabyła prawo do renty inwalidzkiej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) zachowuje po dniu 1 stycznia 1999 r. prawo do tego świadczenia stosownie do art. 180 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), jeżeli w dalszym ciągu jest całkowicie i nieprzerwanie niezdolna do pracy, choćby ta niezdolność do pracy miała charakter okresowy.

(OSNP 2003/10/259). Kluczowym w toku niniejszego postępowania dla rozstrzygnięcia spornej między stronami kwestii zdolności rentowej odwołującej było zatem ustalenie zakresu jej niezdolności do pracy. Sąd w oparciu o opinie biegłego psychiatry sporządzoną na podstawie wyników badań i dokumentacji medycznej stwierdził, że T. C. z uwagi na schorzenia psychiatryczne tj. schizofrenię - spełnia warunek w postaci całkowitej niezdolności do pracy okresowo od dnia 01.01.2015 r. na okres 3 lat. Nie nastąpiła u niej poprawa stanu zdrowia. Na podstawie dokumentacji medycznej i obecnego badania psychiatrycznego u odwołującej rozpoznano schizofrenię. Aktualnie u odwołującej dominuje występowanie objawów negatywnych.

Pozostałych warunków z art. 57 ust. 1 ustawy organ rentowy nie kwestionował.

W niniejszym przypadku odwołująca spełnia przesłanki z art. 12, 13 i 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c. należało

orzec jak sentencji wyroku i zmienić zaskarżoną decyzję z dnia 13.02.2015 r. przyznając T. C. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01.01.2015 r. na okres 3 lat.